

Тато був скупий на ласку,
цілуватись не умів.
Клав долоню, наче праску,
на чорнявих пустунів.

Тато хмурився невміло,
був нещедрим на слова.
Усміхався так несміло,
аж ламалася брова.

Та коли сміявся тато,
мама вишнею цвіла,
усміхалась наша хата,
усміхалось півсела.

Тато жив між нас, мов казка
в тихий вечір голубий.
Тато був скупий на ласку,
цілуватись не любив.

Тільки раз,
коли в солдати
йшла під марші Слобода, —
пригортав нас міцно тато,
і кололась борода.

Тато ніс у смертнім гулі
свій цілунок на устах.
Обминали тата кулі
у прострілених житах.

Злива рейнського металу

тата вбити не змогла...
Смерть солдата наздогнала
на околиці села.

Голосила наша хата,
билась мати молода.
...Цілував я вперше тата,
і кололась борода.

1982

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.